

Plátno
zo smogu
a hviezd

Anna Hale

Plátno zo smogu a hviezd

Knihu venujem Tebe, milý/á čitateľ/ka, pretože tvoje činy a slová dokážu zmeniť svet k lepšiemu. Nikdy neprestávaj veriť v silu svojich snov a nezabúdaj, že Tvoja duša je umelecké dielo. Preto dokáž, že za to stojí.

...a potom sa priestor roztrieštil pod nátlakom zlomených srdc, nečakanej rozlúčky
a nevysvetliteľnej iskry nádeje...

Prológ

Výkriky. Hlasy. Vzdychy. Stony. Vzlyky.

Žena vnímala svet vôkol seba každou bunkou svojho tela, až z toho napokon získala silnú bolesť hlavy. Do kakofónie zvukov vložila svoj vzdych a posadila sa na kovovej karikatúre posteli v maličknej cele.

Nevedela, koľko je hodín.

Nevedela, aký je deň.

Nevedela, aký je mesiac.

Pamätala si len svoje meno a to, že čoskoro bude mať tridsaťjeden rokov. Alebo už mala?

Pamätala si i svoju minulosť – pamätala si prečo a ako sa sem dostala.

Pamätala si to, kým bola, no nevedela, kým je teraz,

A toto bol celý jej život obsiahnutý v niekoľkých myšlienkach. Nechcela to. Zlyhala, hoci nebola naivná. Nebola to jej chyba. Život ju jednoducho zrazil na kolená v momente, keď to najmenej čakala. Ale na sebaľútosť a sťažnosti už bolo neskoro. Za chyby sa platí.

Prúd jej zúfalých myšlienok prerušil pohyb v zornom poli. Za kmitajúcimi sa mrežami zastal jeden zo strážcov a pohybom ruky ich rozplynul. Okamžite sa postavila. V stuhnutých končatinách jej nepríjemne ruplo. Strážca k nej vykročil a putami jej pevne zviazal ruky za chrbtom. Nevydala ani hláska.

„Pohyb!“

Kontrastne kráčali chodbou – on svižne a vzpriamene, ona unavene a vratko. Kútikom oka si všimla ostatné cely – väčšina z nich bola prázdna, no v tých zvyšných spali ženy rôzneho veku, národnosti a života. Hoci ich nepoznala, dennodenne počula ich bolestivé výkriky, zúfalé modlitby a nezrozumiteľné mrmlania. Všetky tieto činnosti boli náznakmi šialenstva a ona sa častokrát spytovala samej seba, kedy i na ňu začne toto prostredie vplývať.

Po chvíli prešli cez vysúvacie dvere a vykročili po ďalšej chodbe. Pamätala si, že cez ňu už niekoľkokrát prechádzala. No v mysli mala výrazné medzery, ktoré ju znepokojovali.

Chodba mala biele steny, niekoľko tmavých dverí a bielu dlážku. Do pamäti si snažila vryť nepodstatné detaily, aby skrátila dlhú chvíľu.

Vtom ju strážca udrel do chrbta a ona vpadla do jednej z miestností na chodbe. Neudržala rovnováhu a rozčapila sa na zemi. Strážca zamrmľal čosi o jej neschopnosti a surovo ju zdvihol. Líce ju páľilo od bolesti, no udržala si pevný výraz v tvári. Oproti nej stál za mocným kovovým stolom pochudnutý muž s krátkymi čiernymi vlasmi, popretkávanými šedinami, a čiernymi očami. Odhadovala mu tak okolo sedemdesiat rokov. Uprene na ňu hľadel. Z toho pohľadu jej prechádzal mráz po chrbte.

„Mám pre teba návrh,“ oslovil ju ležérne, bez akéhokoľvek pozdravu.

Nadvihla obočie. Nikdy v živote sa nestretli. Tým si bola istá. A aj tak mala pocit, ako keby poznal celý jej život. Chcelo sa jej z toho vracať.

„Čo chcete?“ spýtala sa nevrlo.

Strážca ju udrel do tváre za tón jej hlasu.

„Pokojne,“ kývol naňho neznámy muž. V očiach sa mu odrážala vlastnosť vysloveného slova. Strážca cúvol ku dverám, sledujúc ich pohľadom.

Keď jej po bledých a chudých líkach stiekli dve kvapky drobného a nechceného vodopádu, nevynaložila žiadne úsilie, aby ich zastavila. Bolo to zbytočné. Nech bol mužov návrh akýkoľvek, dávno sa vzdala nádeje na svoj starý život.

„Čo by si povedala na to, keby som ti ponúkol slobodu?“ pokračoval muž.

Odfrkla si. „Slobodu, jasné. Slobodu čoho? Slobodu slova? Tú mám i teraz a i tak nie som slobodná.“

Na mužovej tvári sa zablysol úsmev. „Mám pre teba úlohu. Stanovený čas je päť mesiacov. Ak budeš úspešná, všetky tvoje záznamy budú čisté a dostaneš i nejaké peniaze na nový život.“

Prižmúrila oči. „Kto ste?“

Pery sa mu zúžili a tvár stvrdla. Žena si všimla, že vždy odpovedá až po pár sekundách.

„Generál,“ odvetil stroho. „Mojím poslaním je poveriť ťa tajnou úlohou, ktorá ti zabezpečí nezávislosť.“

„Vraj tajnou,“ zamrmľala opovržlivo. „Čo je to?“

Prešlo dvadsaťdva minút, počas ktorých si snažila uchovávať každý jeden detail Generálových slov vo vlastnom mozgu. Keď kráčala naspäť do svojej cely, mysl'ou jej prebehla jasná odpoveď a ona vedela, že sa už rozhodla. Uvedomila si, hoci veľmi neochotne, že to bola jej posledná šanca na niečo, čo by sa aspoň trochu podobalo solídному životu. Ničom inom jej nezáležalo.

O niekoľko hodín neskôr prebehla očami po zmluve a potvrdila svoj súhlas.

Časť Prvá

„Všetci sme v priekope. Ale niektorí z nás sa pozerajú na hviezdy.“

- Oscar Wilde - Vejár slečny Windermerevej

„Tatiana! Preboha, Tatiana...”

Zákonom riadiace sa päste.

Prázdne, no zároveň i nenávisťou obalené tváre.

Neustále sa opakujúce vyhrážky.

Oči, tie tmavé oči, upierajúce zdrvený pohľad.

Pád, ktorý jej vybil dych.

Prach, kamienky, blato a neidentifikovateľná špina, ktorá sa jej dostala do úst.

Bolesť, úzkosť, strach a nezastaviteľný hnev, ktorý sa jej dostal do srdca.

Ustarostená tvár osoby, ktorú milovala.

Studená slza, dopadajúca na jej unavené líce.

„Narcistické, nenávistné svine.”

Nadávky. Obrazy. Vône. Pachy. Slová. Krik. Otupenosť.

Minulosť i budúcnosť sa jej vzájomne zlievali v hre času. Po chvíli špirál, neustále pulzujúcich v jej mysli, otvorila oči a všetku svoju pozornosť zaostrila na tvár pred sebou. Dôverne známe ruky ju pohladili po krátkych čiernych vlasoch. Vzápätí jej z nich vybrali akúsi nečistotu, ktorá sa jej do nich zaplietla, a hodili ju na zem. Za nimi videla obrysy ľudí, ktoré na ňu letmo pozreli, no i v tom pohľade videla hnus a opovrhovanie. Počula, ako si tie neznáme tváre šepkajú a vo svojich kostiach cítila ich nenávisť.

„Tatiana? Počuješ ma?”

Zrak zaostrila na sivé oči pred sebou.

„Lorien,” zachripela.

Oslovená vypukla do krátkeho, úľavou naplneného smiechu a vrhla sa Tatiane do náručia. Na moment spojila ich pery a tie jej odpovedali vdáčnosťou.

Za nimi sa mihalo mesto Nicasé ako obrovská pulzujúca tepna strojov. Nikto si už viac nevšímal dvojicu žien, čupiacu na rohu budovy pri hlavnej križovatke mesta. Všetci mierili do neznáma a nikomu nepatrila stabilita a pokoj. Všade panoval stres. Atmosféra ním bola priam naplnená. Napriek tomu sa však, v tento konkrétny moment, nič zvláštne nedialo.

Nebolo to udalosťami – bolo to mestom.

Bolo to továrňou, v ktorej pracovali tisícky ľudí.

Bolo to tmavými budovami, ktoré zaplňovali priestor.

Bolo to strojmi, ktoré sa pohybovali ulicami ako ľudia.

Bolo to tmavou atmosférou, ktorá obaľovala mesto.

Bolo to nevšímavosťou ľudí.

Bolo to otravnými zvykmi.

Bolo to týmto všetkým a zároveň ničím.

A pomedzi týmto všetkým sa v dave nachádzali dve ženské tváre. Tatiana Dyers bola dvadsaťročnou ženou s krátkymi čiernymi vlasmi a bledohnedou pokožkou. Žila v útočisku pre ľudí bez domova. Miesto, kam mnohých zaviedli myšlienky a kroky, bolo pred pár rokmi lokalitou plnou vzdelávania, informácií, hologramov, monotónnosti a života – školou. A tam, v niekdajšom orgáne vedomostí, sa uchýlila i dvadsaťjedenročná Lorien Cene po tom, čo zomreli jej rodičia.

„Pod', pôjdeme domov,“ povedala Lorien, odhrňajúc Tatiane prameň vlasov zo spoteného čela, no jej samej pritom padlo do tváre niekoľko pramienkov hustých, kučeravých vlasov. Ich tmavohnedá farba mala takmer taký istý odtieň ako jej pokožka.

Tatiana sa rukou podoprela steny budovy bývalej banky a vytiahla sa do stoja. Pohľad sa jej stretol s neznámym okoloidúcim, mužom v značkovom obleku. Pred niekoľkými rokmi by sa naňho usmiala. Nástrojom jej detstva bol úsmev. Nevadilo jej, že ju cudzinci považovali za čudáčku. Nevadilo jej, že sa zvláštne zatvárali vždy, keď ich obdarovala vlastným šťastím. Žila pozitívnymi odpoveďami. No dnes, v tento momente, mužovi úsmev nevenovala. Po dvoch sekundách obaja odvrátili zrak a jej sa v mysli mihol dokončený obraz toho, čo sa stalo predtým. Všetky skladačky dneskajška zapadli do seba a ona sa prudko poobzerala vôkol seba.

„Kde je môj hologram?“ vyhrkla, otáčajúc sa okolo vlastnej osi.

Lorien sklopila zrak.

„Doriti,“ zamrlala Tatiana a hlavou sa oprela o stenu, sťažka dýchajúc.

„Pôjdeme domov,“ zopakovala Lorien.

Tatiane vyklzla z úst spriška nadávok. „Nie. Ešte nie,“ dodala.

V tej chvíli sa ich smerom vyrútil študent s vyholenou hlavou a vyvalenými očami. V ruke držal malý, úzky tablet a hnal sa ulicou s neznámym cieľom. Lorien spravila prudký krok dozadu, aby sa vyhla rútiacej sa sile mladého človeka. Obočia oboch žien sa zvedavo nadvihli. Tatiana niekoľko sekúnd hľadela na chrbát bežiacého chlapca, až napokon vykročila opačným smerom.

Lorien si vzdychla. „Jeden deň,“ zamrlala a nasledovala ju. „Jeden deň, T. Potom chcem ísť domov.“

„Prisahám na vlastné plátne,“ prikývla Tatiana.

A tak obe ženy vykročili smerom k východnej vetve hlavnej križovatky mesta, ktoré nikdy neprestalo pulzovať.

Adrian Dyers žil už niekoľko rokov v jednoizbovom byte v úzkom starom vežiaku v jednej z okrajových štvrtí mesta. Bola by to budova ako každá iná, keby na nej nebol uložený objekt, ktorý ľuďom riadil život. Fascinujúcim zlatým hodinám, týčiacim sa na najvyššom, desiatom poschodí, denne venovalo pohľad niekoľko desiatok ľudí. Adrian ich nenávidel; nenávidel ich takmer nečujný tikot, ktorý mu často búšil v ušiach; nenávidel to, že keď sa niekedy pozrel z okna, na jeho domov upieralo zrak množstvo ľudí; a zároveň nenávidel i celú budovu, pretože bola bývalou reštauráciou a pizzeriou a doteraz sa chodbami občas rozliehala neodolateľná vôňa jedla ako duch lákavých spomienok. Najčastejšie vtedy, keď bol hladný a jeho peňažné prostriedky boli príliš nízke. No nemal na výber. Celý jeho život bol hazard a náhoda a on si chcel udržať aspoň niečo trvalé – domov.

V ten deň i pohľad ženy menom Tatiana, stojacej pred vežiakom, padol najprv na žiariace hodiny a až potom na okno do bytu svojho staršieho, nevlastného brata.

„Nemám z toho dobrý pocit,“ zamrmlala Lorien, stojaca vedľa nej, a zasunula si neposedné vlasy za ucho.

Tatiana ju však nepočúvala. Bolo päť hodín poobede. Na chodníku ležala niečo cez dve hodiny. Počas cesty k domovu jej nevlastného brata si poutierala z tváre krv a Lorien jej v jednej z uličiek dezinfikovala rany na tvári a na rukách. Cítila sa relatívne dobre i vyzerala o niečo lepšie. No napriek tomu verila, že to všetko je kvôli adrenalínu, ktorý ešte stále cítila vo svojich žilách, a energetickému nápoju, ktorý jej ponúkla Lorien.

Po chvíli vykročila pomedzi zhluk ľudí až k vchodovým dverám do vežiaka a stlačila tlačidlo s nápisom *AD*.

„Kto je?“ ozval sa zachrípnutý hlas po niekoľkých sekundách. „T, si to ty?“

„Áno.“

Dvere sa odsunuli a ženy vošli do úzkej chodby, zakončenej grafítmi pomal'ovaným výťahom. Steny boli lemované nespočetne veľa dverami a medzi nimi boli vložené hologramy obrazov od rôznych autorov. Tatiana poznala každý jeden až veľmi dobre. Celé toto miesto jej do mysle vždy vkladalo rozmanité spomienky.

O niekoľko sekúnd už stáli na prahu dverí do tmavých miestností. Pri vstupe do bratovho bytu Tatiana vždy očakávala dve veci: neporiadok a vôňu trávy. A dnes tam našla len jedno.

„Rozprával som sa s mamou,“ zvolal Adrian s nadvihnutým obočím v momente, ako ženy vošli priamo z hlavných dverí do malej obývačky spojenej s kuchyňou.

Tatiana otvorila chladničku, nereagujúc na slová nevlastného brata. Boli časy, kedy ho úprimne nenávidela.

Nenávidela ten jeho otrasný ksicht, ktorý sa jej vysmieval pri každej príležitosti.

Nenávidela to, aký bol lajdácky a pohodlný.

Nenávidela to, ako si nevážil peniaze.

No túto nenávisť už dávno pochovala vo svojej hĺbke, pretože si uvedomila, že je zbytočná. Adrian bol neuveriteľne otravný, ale vedel pomôcť a keď niečo sľúbil, vždy to dodržal.

V tej chvíli, keď hľadala nejaké požívateľné jedlo, vedela, že sa Adrian uškŕňa na Lorien. Poznala ho dosť dobre. A vedela aj to, že Lorien neisto postáva pri dverách. Táto scéna sa po čase stala nudným dĕjã vu.

„Boha, kedy si bol naposledy nakupovať?!“ oborila sa na brata.

„Zase si vystupovala s obrazom?!“ oboril sa na ňu naspäť.

Tatiana sa obrátila naspäť do chladničky, vybrala odtiaľ nedojedenú čínu a vložila ju do ošarpanej mikrovlnnej rúry.

„Riskuješ,“ pokračoval Adrian s prekríženými rukami.

Lorien si vzdychla a vystrela sa na gauči, ktorý sa nachádzal v strede miestnosti. Brušká dlhých prstov, hodných klaviristky, si položila na oči. Vonkajší chlad, ktorý jej do nich nasiakol, upokojoval jej nevyspytateľnú bolesť hlavy.

„Počúvaš ma, Tatiana?“ zvolal Adrian podráždene, stojac vedľa gauča.

Jeho nevlastná sestra však iba mykla plecami. Nechcela sa o tom baviť. Nie s ním. Nie, keď vedela, že ho to aj tak nezaujíma. On vedel, že si je vedomá jeho falošného záujmu, no napriek tomu stále predstieral. Ale ona nie. Posledné hodiny svojho života potlačila do najzadnejšieho kúta mysle a nevracala sa k nim viac, ako bolo potrebné.

Tatiana si vložila do úst teplé, no niekoľko dní staré jedlo. Chut', ktorú zacítila na jazyku, bola príšerná, no bolesť, ktorú cítila v bruchu, bola horšia. A ona vedela, že ju musí čím skôr zahnať.

„Potrebujeme tu zostať. Na jeden deň,“ dodala.

Adrian si odfrkol. „Zasa ma žiadaš o pomoc? Mohol som si myslieť, že si neprišla len na čaj o piatej.“

Tatiana prevrátila oči a položila tanier s jedlom na pult. „Áno, dopekla, Adrian, žiadam ťa o pomoc,“ vzdychla si. „Nie som si istá, či je teraz bezpečné vracať sa do útočiska. Vieš, že nemáme kam inam ísť. A vieš, že ja neprestanem riskovať,“ dodala s mierne nadvihnutým obočím.

Jej nevlastný brat neveriacky pokrútil hlavou. Opovrhujúci pohľad sa mu stretol s Lorieniným. Prsty mala už dávno odtiahnuté z očí a teraz s nadvihnutým obočím hľadela na nevlastných súrodencov. S Tatianou si vymenili pohľady. Lorien kývla hlavou.

„Obe ťa žiadame o pomoc,“ dodala Tatiana a uprela pohľad na Adriana.

Ten zaťal zuby a odvrátil zrak. Zlaté hodiny na budove odtikávali sekundy. Čas sa posunul presne o desať sekúnd, keď sa miestnosťou rozľahla odpoveď: „Fajn. Do zajtra.“

Tatiana prikývla. V tom momente sa jej prudko zakrútila hlava. Hoci doteraz účinok nápoja a adrenalínu fungoval výborne, jej výdrž sa prudko znížila na nulu a než ju stihol Adrian zachytiť, klesla na zem ako handrová bábika.

Stena, pod ktorou bolo vidieť stopy po pestrofarebných tapetách teraz už pretretých na bielo, slúžila ako podklad. Každý deň sa presne o ôsmej začínali mestské správy a vyhlásenia primátorky mesta. Nebolo povinnosťou každej domácnosti ich pozeráť, no ľudia vždy lákali novinky. A tým množstvom retušovania, umelo upraveným vlasom a vyšperkovaným výrazom bezpodmienečne verili. To, či boli podávané informácie klamné alebo, či bolo niečo v príbehoch zámerne vynechané, si nevšímali. Rúžom natreté pery to vraveli, tak to bola i pravda, nie?

V tej chvíli sa ďalší z množstva klamlivých, či pravdivých príbehov holograficky odohrával práve na bielej stene v obývačke Adriana Dyersa.

„Prepni tie kraviny,“ zamračila sa otrávene Tatiana.

„Nič sa nebude prepínať,“ pokrútil hlavou Adrian, s pohľadom upretým na stenu pred sebou.

Lorien si vzdychla. Oči sa jej stretli s Tatianinými. Mladé ženy si vymenili unavené úsmevy.

Tatiana bola v bezvedomí iba niekoľko minút. Po prebudení zhltnula niekoľko tabletiiek, napila sa vody a najedla. Takmer okamžite cítila, ako sa jej navýšila sila a hoci ju telo ne-

skutočne bolelo a bola na smrť unavená, na spánok ani nepomyslela. Zo zranení ako boli tie sa už niekoľkokrát dostala v krátkom čase a verila, že sa tak stane i teraz.

Po chvíli sa Lorien vytiahla z ľahu do sedu a pobožkala Tatianu na plné pery. Tá jej bozk opätovala a v mysli ďakovala neznámej vyššej sile alebo komukoľvek, kto je tam hore za existenciu Lorien Cene. Tá žena bola jej záchranou – milovala a rešpektovala ju z celého srdca. Doteraz nedokázala pochopiť ako ona môže k nej cítiť to isté. Ale tak to bolo. Nielenže boli najlepšimi priateľkami, boli aj spriaznenými dušami.

Keď sa od seba odtiahli, dotkli sa špičkami nosov. Tatiana mala pocit, že videla každú jednu bunku z Lorieninej tváre a každý odtieň šedej v jej veľkých očiach. Znova sa usmiala, venovala jej rýchly bozk a pohľad odvrátila na hologram.

V tom momente Adrian zapol zvuk a miestnosťou sa rozľahol príjemný hlas nepríjemnej reportérky: „Dámy a páni, prosím, privítajte pri televíznych obrazovkách váženú primátorku mesta Nicase – Reen Knyvet!“ Po jej slovách nasledovala nahrávka potlesku a vzápätí jej tvár vystriedala iná s bielou farbou v pozadí.

„Zdravím občanov mesta Nicase,“ začala svoj monológ vodkyňa mesta.

Blond vlasy mala natočené v umelých vlnách tak, aby jej z nich netrčal ani jeden vlas. Modrá kombinéza z pevného materiálu ladila s jej náušnicami a očnými tieňmi.

„Tá teda vyzerá,“ zamrmľal popod nos Adrian, no zároveň sa netrpezlivo zamrivil.

„Je mi ct'ou vám oznámiť, že o necelé dva týždne bude vyhlásený nový zákon. Tento zákon bol prerokovaný a odsúhlasený vládou republiky z dôvodu pohodlnejšieho života pre každého z vás. Verím, že bude krokom vpred pre lepšie mesto, pre región a pre celú republiku.“ Pokračovala s oznamami o rôznych štatistikách, no to už Adrian vypol zvuk na holograme a oprel si hlavu o operadlo červeného, mohutného kresla, v ktorom sedel a natiahol pred seba nohy.

„No to som fakt zvedavý, čo zasa skrslo v hlavách tých krpcov,“ povedal s pohoršením v hlase. Tatiana nadvihla obočie. Častokrát mala pocit, akoby sa Adrian tváril, že rozumie politike, hoci vedela, že jej vôbec nerozumel. Adrian jednoducho rád predstieral, že je niekým, kým vôbec v skutočnosti nebol. Tatiana si nikdy nebola istá prečo. Možno sa bál svojho skutočného ja a možno svoje skutočné ja nemal rád. A možno to robil z úplne iného dôvodu.

Po chvíli Lorien zamrmľala niečo, čo znelo ako súhlas, postavila sa a zamierila do dverí naľavo.

„Idem sa osprchovať,“ oznámila. Ozvenou jej slov bol zvuk zasúvajúcich sa dverí.

Prešlo niekoľko minút, kedy nevlastní súrodenci nemo hľadeli na obraz správ na stene. Primátorka ukončila svoj monológ a reportáž sa presunula na lekárňu, ktorá sa nachádzala na predmestí mesta Nicase. Cudzie tváre pohybovali ústami, no nevychádzal z nich žiadny zvuk. Tatiana sa im snažila z nudy vyčítať slová z úst, no nikdy v tom príliš nevynikala.

Napokon sa Adrian zdvihol z kresla a zamumlal čosi nezrozumiteľné.

„Hm?“ ozvala sa Tatiana a odvrátila zrak na jeho odchádzajúci chrbát.

„Keby niečo, som vedľa,“ zopakoval hlasnejšie a Tatiana zostala v izbe sama. Ticho sa jej neprijemne vlievalo do uší a jej myšlienky začali automaticky zvyšovať vlastnú hlasitosť.

Po minúte sa rozhodla. Vypla hologram a vošla za Lorien do kúpeľne. Z umývacieho boxu sa ozýval šum vody a pískanie melódie, ktorú Tatiana nepoznala. Vyzliekla sa a oblečenie hodila na dlážku. Na moment sa zahľadela na seba do zrkadla. Osobu, ktorá na ňu uprene hľadela z identického odrazu, nepoznala. Všetky vonkajšie vlastnosti, ktoré jej boli dané, jej pripadali cudzie. Na celom tele jej bolo známych iba niekoľko bodov. A všetky pochádzali z dnešného rána. V mysli jej okamžite prebehol obraz obuškov a vyhrážok, výsledkom ktorého boli modriny a škrabance a krv. Nekomtrolované potriasla hlavou. Zo všetkých síl sa snažila potlačiť všetky myšlienky spojené s dnešným dňom do úzadia vlastnej mysle. Aby zabránila psychickej bolesti, ktorá sa vydierala na povrch, pomaly sa meniac z magmy na lávu, vošla do umývacieho boxu. Na telo jej okamžite dopadol prúd teplej vody. Podlahu v boxe zaplnila jej vlastná krv a kľukatila sa medzi jej a Lorieninými chodidlami. V tej chvíli na nič nečakala; nad ničím nepremýšľala. Roztrašenými prstami vošla do večne kučeravých vlasov svojej priateľky a bozkom ju pritlačila ku stene. Lorien ju bez okolkov objala vôkol pásu a bozk jej opätovala.

Vo všetkých tých momentoch plných objatí a bozkov a úsmevov a slz, sa cez jednu nečakanú, no nevyhnutelnú sekundu niečo zlomilo. Zvuk lámania však nebol počuť – bolo ho vidieť. Tatiana naraz nekontrolovateľne vzlykla a strhla sa. Odtiahla sa od Lorien, rukou sa oprela o stenu a zosunula sa na zem. Napriek moci chvíle ju ovládol vnútorný žiaľ a bolesť a ona vybuchla do tichého plaču.

Lorien si čupla a mlčky ju oslovila dotykom. Keď nedostala žiadnu odozvu, vzala Tatianu do náručia a silno ju objala. Hoci ju chcela nejako upokojiť slovami, vedela, že jej to nepomôže. Ale i tak to skúsila, pretože v mori bolesti a smútku nie je nič horšie ako ticho.

„Bude to v poriadku,“ vyslovila slová, ktoré boli najviac klišé.

A to bola chyba.

Tatiana sa od nej odtiahla a vypla prúd teplej vody. Na tmavú tvár sa jej lepili čierne vlasy. Oči mala červené a opuchnuté a Lorien vedela, že sa za tieto momenty v hĺbke duše nenávidí. A jej, Lorien, to trhalo srdce.

„Chcem odtiaľto vypadnúť,“ zašepkala Tatiana.

„Jeden deň,“ zareagovala Lorien chabo.

Tatiana zavrtela hlavou. „Nie. Myslím z tohto mesta.“

Lorien sa na ňu uprene zahľadela. „Sama vieš, že sa to dá.“

„Áno, ale čo na to všetko, dopekla, potrebujem? Toto mesto je ako jed,“ vyprskla zúfalo. Ruky sa jej triasli od rozhorčenia a psychického zrútenia.

„Kašli na to,“ zamrmlala Lorien a nahla sa, aby ju pobožkala.

„Nemôžeme na to kašľať naveky,“ povedala Tatiana pomedzi bozkami.

„T, vieš, že s tebou na sto percent súhlasím,“ začala Lorien a pokrútila hlavou. Jej husté vlasy ich ohraňovali ako klieť. „Ale musíš byť opatrná. Obe musíme.“

„Nechceš, aby som dopadla ako môj otec.“

Lorien sklopila zrak, no vzápätí ho znova zamerala na Tatianu. „Nechcem, aby si znova dopadla tak ako dnes.“

Tatiana sa úprimne, krehko usmiala a na jej slová reagovala bozkom rovnakých prívlastkov ako jej úsmev.

Útočisko pre ľudí bez domova nebolo také neosobné ako znel jeho úradný názov. Domáci toto miesto volali jednoducho bývalá škola. V jeho zachovalejšej časti žilo niečo cez sto ľudí rôznych vekových kategórií – boli to ľudia, o ktorých štát, či rodina nemali záujem; ľudia, ktorí potrebovali prestávku; ľudia, ktorí sa dostali na dno a to im ukázalo ich poslednú alternatívu, ktorej sa nie veľmi ochotne chopili. Tatiana Dyers patrila do úplne prvej kategórie, za to Lorien Cene do tej poslednej, avšak sčasti i do prvej.

Keď tieto dve ženy, dôvodmi pobytu odlišné, no vnútri seba podobné, na druhý deň prekročili prah bývalej školy, vrátnička im okamžite skontrolovala holografické preukazy totožnosti. Až potom ich pustila cez vstupnú halu na poschodie. Každý, kto bol ubytovaný v starej škole, tam musel byť zaregistrovaný, čoho dôkazom bol práve preukaz totožnosti. O ostatné sa nikto nestaral. Každý z obyvateľov si mohol vybrať triedu, v akej chcel bývať – mohol sa o ňu i pobiť s iným obyvateľom. Každý si tam mohol robiť, čo chcel, pokiaľ

škola stála a nikto nikoho nezabil. Takto sa štát postavil k osobám, ktoré potrebovali pomoc. Hodil ich do najväčšej špiny a v médiách vyhlásil, že sa o nich dobre stará.

Tatiana označovala túto starú budovu za svoj domov už niečo cez päť mesiacov – Lorien niečo cez tri roky. Po niekoľkých týždňoch zoznamovania sa, sa Lorien presťahovala do Tatianinej triedy na úplnom konci chodby prvého poschodia. Ako tam teraz vchádzali, z protiahlých dverí ich sledoval starší muž menom Rott. Bol vojnovým veteránom a takmer nikdy nerozprával. Jedinú spoločnosť mu robil jeho žltó-hnedý robot, ktorý bol definíciou steampunku. Bolo to naozaj priateľské stvorenie. Rott ho ironicky volal M60. Rottov vek dosahoval úctyhodných sedemdesiat rokov, no s tmavými tieňmi pod očami, zhrbeným telom a bielou tvárou mal výzor o desať rokov staršieho dôchodcu. Jediným svetlým bodom jeho existencie, s ktorým sa dedil i s ostatnými ľuďmi, bol jeho úsmev. Jemný, takmer nebadateľný, no zato úprimný. Zo svojej triedy niekedy vychádzal iba raz denne, no vždy sa usmial na každého, koho stretol. Tatiana ho považovala za muža, ktorému vojna vyrazila dych a slová, no on to vymenil za najšarmantnejší nástroj ľudskej tváre.

„Zdravím, dámy!“

Tatiana, ktorá práve vošla do jej a Lorieninej triedy, sa prudko zvrtila za chrapľavým hlasom. Pohľad jej padol na červenovlasého tínedžera, ktorý už niekoľko mesiacov býval so svojím bratom vo vedľajšej triede a spoločne predávali rôzne omamné látky.

„Čo chceš?“

Chalan sa uškrnul a oprel sa o ich zárubňu. „Nechcete odtiaľto zmiznúť?“

„Nemáme záujem.“

„Poskytnem vám špeciálnu zľavu.“

Tatiana netrepezlivo pokrútila hlavou. „Maj sa.“

„Vaša smola,“ zamrmľal chalan. Na moment sa zahľadel na rôznorodé maľby a biele plátna, vyplňajúce druhú stranu miestnosti, no napokon vyšiel na chodbu a dvere sa za ním automaticky zasunuli. Tatiana klesla na matrac v rohu miestnosti a zavrela oči. Lorien, už ležiaca na matraci, si podoprela hlavu rukou a mlčky sa zahľadela na svoju zamračenú priateľku.

Minúty ubiehali, no miestnosť bola stále plná ticha a starostí. Napokon sa Tatiana postavila a zamierila k jednej zo svojich najväčších vášní. Zelené oči uprela na bielu predstavu, dvomi prstami uchopila nástroj žiadostivosti a prázdnotu začala zaplňať vlastnými myšlienkami. Zúrivosť sršala z jej prstov a odrážala sa na jej scéne.

Čierna.

Modrá.

Sivá.

Znovu čierna.

Červená.

Farby nepravidelne zaplňali plátno ako kakofónia pocitov a vytvárali zúfalú metaforu. Keď Tatiana po určitom čase položila štetec späť na pôvodné miesto, do uší jej doľahol ľahký chrapot druhej osoby v miestnosti. Pomaly sa obrátila a zrak jej spočinul na Lorien. Líce jej odpočívalo na rukách a oči jej pod viečkami kmitali, ako keby mala myseľ ovládnutú zlým snom. Kučeravé vlasy zdobili jej i Tatianin vankúš.

Tatiana odvrátila zrak na okno. Nastala časť dňa, ktorú najviac obdivovala. Bol to prechod dňa medzi nocou. Mesto ovládla tmavomodrá farba – slnko bolo dávno za obzorom, no hviezdy ešte nebolo vidieť. Obloha menila každú sekundu svoje odtiene a ani tá najdokonalejšia paleta by ich nevystihla všetky. Bolo to fascinujúce divadlo a ľudia si ho často-krát nevšíмали; neregistrovali ho. A pritom tvorilo veľkú súčasť ich dňa a keby nebolo, prechod zo dňa na noc by bol príliš ostrý a nepríjemný a prudký a zbytočne uponáhľaný. Všetko to bola dokonalá kooperácia. Mesiac a viditeľné hviezdy si vymenili úlohu so Slnkom a niekedy, keď bol ten správny čas, bolo možné vidieť i ostatných členov planetárnej rodiny Slnka. Väčšinou to bola najmä Venuša, druhý najjasnejší objekt viditeľný zo Zeme, ktorá sa jagala na oblohe.

Tatiana sa usmiala. Myseľ mala dokonale čistú. Nerada myslela na to, čo sa stalo u Adriana, no vedela, že to bolo nevyhnutné. Vtedy nemala priestor na rozmýšľanie a pokoj. Celé telo jej zachvátil oheň a ona to všetko potrebovala dostať von v podobe slz. Niekedy, ako v tom momente, to pomáhalo. Slzy nepovažovala za znak slabosti, práve naopak – boli spôsobom, akým ju hladila vlastná duša a vravela jej, že všetko bude v poriadku. Maľba jej myšlienky vyjasnila ešte viac. A hoci výsledkom bola úplná hlúposť, nezáležalo jej na tom. Milovala farby. A na moment sa s nimi potrebovala stretnúť, potrebovala ich ovládať a bolo jej jedno, že má v hlave zmätok. Na to tu boli ony, ochotné priateľky, aby jej ho pomohli urovnať. A to sa aj stalo.

„Chceš peniaze? O to ti ide? Alebo dokonca o moje uznanie, či pochvalu? Alebo, nedajbože, súciti!“

„Na to všetko ti seriem.“

Vzduchom preletela zúrivá dlaň, ktorej konzekvenciou bol zvuk úderu. Telo mladej ženy padlo na zem.

„Svoj odporný jazyk si na mňa nevyskrkuj. Ten používaj na tie svoje štetky, ktoré sem vodiš.“

Žena uprela pohľad na zem a sledovala kvapku slzy, ktorá sa držala na povrchu dlážky. Po pár sekundách sa k nej pridala ďalšia. Nevládala sa pohnúť. Strpnuto čakala na ďalší úder a ten napokon prišiel vo forme slov a nenávisti, ktorú obsahovali. Jej srdce sa pomaly, ale iste, lámalo, a ona s tým nedokázala nič urobiť. Bola slabá. Cítila sa slabá. Zato žena, ktorá ju pred devätnástimi rokmi porodila, bola silná. Mala slová, odvahu, vytrvalé päste a dve najviac ničiace vlastnosti: nenávisť a schopnosť vyvolať v človeku strach.

„Si obyčajná nevďačnica, Tatiana Dyers. Obyčajná nevďačnica. Hlupaňa. A štetka...“ Slová sa plietli jedno cez druhé a zasahovali jej srdce ako nože. Obraz sa každú sekundu viac a viac rozplýval, no dozvuky ostávali. Spomienky ostávali. Strach ostával. Bolesť ostávala...

Tatiana sa prudko strhla zo spánku a posadila sa. Tlkot vlastného srdca a dych vlastných pľúc počula a cítila na celom tele.

Si obyčajná štetka.

Nechcene zo seba vydala neidentifikovateľný zvuk. Nevedela ani spočítať, koľkokrát sa jej snívala táto spomienka. A hoci to všetko poznala a zažila, vždy jej to pripadalo ako tá najhoršia nočná mora. V momentoch ako bol ten nenávidela spánok.

„T? Si okej?“ ozvala sa rozospato Lorien.

Oslovená prikývla, no ľahla si späť k Lorien, ktorá si oprela hlavu o jej hrud'. Prešlo niekoľko sekúnd a Lorien znovu upadla do hlbokého spánku. No Tatiana nechcela zaspáť. Nechcela prežívať stále to isté. Jej matka bola v sne až príliš skutočná a to v nej chtiac-nechtiac vyvolávalo neprijemný pocit. Už sa jej viac nebála. Nie. Matka bola pre ňu už len odióznou karikatúrou minulosti, ktorej nedovolí, aby jej ničila prítomnosť ani budúcnosť. Akceptovala jej existenciu, ale to bolo všetko. Nezaslúžila si viac. Svoju dcéru nenávidela od nepamäti a ona nechápala prečo. Hoci Tatiana párkrát priviedla niektorú zo svojich priateľiek domov, vždy to bolo vtedy, keď jej matka nebola doma. A tá suka sa to aj tak dozvedela a vlastnú dcéru označila štetkou. Neuvedomovala si však fakt, že ona sama si vodila mužov rôzneho veku do svojej spálne, a tak mladá Tatiana počula ich vzdychy až

do svojej izby. Častokrát jej za činnosť i zaplatili a ona ich potom už nikdy nevidela. To ona bola štetka. Tatiana bola iba osamelá.

V tej sekunde sa prudko vytrhla z myšlienok a rozhliadla sa po miestnosti. Cítila, že zachádzala až príliš do minulosti a to nechcela. Prešlo iba niekoľko minút, no noc sa zmenila na deň a na jej kútový ateliér začal dopadať prvý bronz slnka. Tatiana opatrne odtiahla Lorieninú hlavu a pobožkala ju na čelo. Následne sa osprchovala a natiahla na seba rifle a obyčajné čierne tričko.

Písala sa streda, Odinov deň, a ona si uvedomila, že je na rade s raňajkami. Vedľa Rotovej izby sa nachádzala trieda prerobená na kuchyňu. Mala patriť všetkým obyvateľom chodby, no málokto tam varil. Chalan a jeho brat z vedľajšej triedy chodili do mesta a žena s dvomi mačkami vedľa nich si varila vo vlastnej triede. A tak jediný, kto využíval kuchyňu bol Rott a Tatiana s Lorien. Všetci traja sa raz dohodli, že si budú navzájom variť raňajky. Tatiana nenávidela varenie, no potrebovala sa rozptýliť, a tak spravila obyčajné palacinky. Vybavenie kuchyne nebolo moderné, a tak musela každú jednu palacinku spraviť samostatne. Inokedy ju to otravovalo, no dnes bola za tú chvíľu práce vďačná. Keď dokončovala poslednú, do kuchyne vošiel Rott. Automaticky si vymenili úsmevy. Rott sa na Tatianu zvláštne pozrel a posadil sa za stôl, očakávajúc jej odpoveď.

„Všetko OK,“ prikývla.

Položila pred neho tanier s piatimi palacinkami, no on jej i napriek jej slovám venoval zamračený pohľad. Smeroval ho najmä na jej tmavú modrinu, vytŕčajúcu spoza trička. Tatiana sa zvrtila na päte, zobrala svoj tanier a sadla si oproti nemu. Rott pokrútil hlavou, hľadiac do taniera. Nepotreboval slová. Nepotreboval dlhočizné vysvetľovania ani opisovania scén. Z postoja a výrazu človeka si vedel domyslieť veľa vecí. Túto jeho vlastnosť mala Tatiana rada, ale zároveň i nenávidela.

Po raňajkách šla za Lorien do ich izby. Matrac bol však prázdny. Tatiana nemusela rozmýšľať ani sekundu.

Zamierila na tretie, najvyššie poschodie. Na chodbe ležali v objatí muž a žena, o niečo starší ako bola ona sama. Keď okolo nich prechádzala, do nosa jej udrela vôňa a smrad alkoholu. Muž sa na ňu uškrnul a odhalil tak rad žltých zubov. Tatiane prebehol po chrbte mráz. Zo zvyku, a zároveň i sebaochrany pred indivíduami, si vyšvihla na hlavu kapucňu čiernej mikiny a vošla do prvej triedy napravo. Nato sa ozval prudký náraz a ona vedela, že je na správnom mieste. Svoju priateľku zbadala v strede miestnosti, pri boxovacom vreci, ako do neho zo zúrivosti udiera. Kučeravé vlasy mala vysoko zopnuté gumičkou

a ich korienky boli pokryté potom. Oblečená v šortkách a čiernom tielku s dierou na chrbte sa snažila vybiť si vlastné emócie. Za ňou robil chalan s červenými vlasmi sed-l'ahy. S Tatianou si kývli hlavou na pozdrav. Vtedy si ju kútikom oka všimla i Lorien, no naďalej pokračovala s údermi.

„Spravila som palacinky,“ pípla Tatiana s rukami vo vreckách.

Jej neistý hlas znel v mori istoty neprirodzene.

„Palacinky?!“ zvolal chalan nadšene ako malé dieťa a okamžite sa postavil.

Tatiana nadvihla jeden kútik úst a prikývla. Chalan s úškrnom vyštartoval k dverám. Tatiana si o ňom vždy myslela, že je zvláštny. Jeden deň sa správal, ako keby zhltol celú múdrosť sveta a inokedy, akoby mysl'ou omladol o niekoľko rokov. Jeho meno, či skutočný vek nepoznala, no odhadovala mu tak šesťnásť rokov. Často sa im so svojím bratom snažili predat' omamné látky, no nikdy sa mu to nepodarilo.

„Prišla ti...“ úder, „správa.“ Úder.

Tatiana sa zamračila a sadla si na zem, opierajúc sa o stenu. „Aká správa?“

Lorien z celej sily udrela do vreca. Z hánok jej stieklo niekoľko pramienkov krvi, ktoré vytvorili na zemi miniatúrny oceán. Z vreca vytiahla malý, osem-palcový mobil a hodila ho Tatiane do náručia. Tá ho okamžite odblokovala a do očí jej ako Lorienine päste udreli dve slová a predložka. Trvalo jej niekoľko sekúnd, kým dokázala premýšľať. Informácie o správe jej oznamovali, že bola odoslaná pred tridsiatimi minútami číslom, ktorého predvoľba pochádzala z tohto mesta.

„Myslela som, že je to uzavreté,“ povedala Lorien, stojac priamo pred Tatianou ako bohyňa desu a moci.

„To aj ja,“ zamrmlala Tatiana a postavila sa.

„‘Autoportrét s maskami’. Najobľúbenejší obraz môjho otca,“ dodala po chvíli prekvapeným, no zároveň pokojným hlasom a zablokovala mobil. „Prečo si mi to nepovedala hneď?“ obrátila sa na Lorien so spýtavo nadvihnutým obočím.

Tá si dokaličenou rukou prešla po tvári. „Neviem. Potrebovala som...“ nedokončila. Na líce jej zostala šmuha od vlastnej krvi.

„Čo? Čo si potrebovala?“

„Neviem. Neviem, T, prečo som ti to nepovedala hneď, ale prekvapilo ma to.“

Tatiana sa ostro zasmiala, no nič na to nepovedala. Hlavou jej prebleskovali momenty minulosti, ktoré chcela, aby minulosťou i ostali, no ich dlhé prsty začali pomaly, ale iste zasahovať do prítomnosti.